

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Provisione Et Obtentione Beneficiorvm

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

783. Qualiter collatio facienda ad supplicationem alterius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74485](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74485)

Questio 782. Qualiter collatio facienda de scientia vel conscientia alterius?

Respondeo: In hoc casu collatio fieri nequit, nisi collator prius notificet Titio, vel illum certiorum faciat; nequaquam autem tunc requiritur consilium, consensus aut presentia Titii, sed sufficit, quod nudam habuerit scientiam. Gonz. gl. 49. n. 8. citans Bald. in rubr. c. de executor. & in stiror. actione. num. 7. Felin. in c. ex parte. n. fin. de constitut. Tiraq. de v. connub. gl. 7. n. 35. qui tamen n. 36. tradit, quod si ille, cujus scientia requiritur, est Superior, scientiam habere vim consensus, & requiri illius consilium.

Questio 783. Qualiter collatio facienda ad supplicationem alterius?

Respondeo: Dum id requiritur, collatio facta non tenet, nisi prius alterius supplicatio precedat: nam licet preces supplicantis non obligent (cum supplicatio concernat gratiam & meram liberalitatem ejus, cui supplicatur. Lancell. de attent. p. 2. c. 19. n. 25. Maranta de ordine judiciorum. p. 2. actu. 2. tit. de appell. n. 18.) negari tamen non potest, esse obligationem expectandi talem supplicationem; & vel sic collatio non dicitur libera ad effectum. reg. 8. Cancell. cum restringatur mera & libera facultas conferendi, quomocumque collatori placuerit. Gonz. gl. 49. n. 10. & II.

Questio 784. An, & qualiter dum collatio spectat ad Capitulum, & Episcopum simul (idem videtur esse, dum spectat ad duos alios) fieri possit ab uno sine altero?

Respondeo primò, posse fieri ab eorum uno, & tenebit per unum illorum facta; eò quod jus conferendi competit cuilibet in solidum, etsi unus non confert, censetur consentire collationi ab altero facta, dum non contradicit, & sic veluti simul cum illo conferre. Lott. l. 2. q. 21. n. 24. Corrad. pr. benef. l. 4. c. 6. nu. 61. citans Mandol. reg. 17. q. 14. Gonz. gl. 45. n. 69. Garc. p. 5. c. 4. n. 42. atque ita facta collatione per quemlibet eorum, statim jus acquiritur provisio; cum sufficiat, alterum non contradicere; licet enim actus sit simultaneus, est tamen in solidum penes utrumque, & sic dividius respectu exercitii. Corrad. ibid. Lott. loc. cit. n. 25.

2. Respondeo secundò: quin, ut evitetur devolutio ad Metropolitanum, potest Capitulum instante termino temporis semestris monere Episcopum, eoque negligente solum conferre sine Episcopo. Idem vice versa potest Episcopus. Laym. ad cap. dilecto. de suppl. negl. Pral. De his sparsim alibi plura.

Questio 785. Virum collatio egeat certâ verborum formâ?

Respondeo: In spectâ juris communis dispositione, in collationibus beneficiorum non exigitur certa aliqua verborum forma, potestque fieri provisio per quemcunque actum, sive verbo, sive nutu, modò voluntas exprimat conferentis. Corrad. l. 4. c. 7. n. 15. Lott. l. 2. q. 1. n. 28. & l. 3. q. 19. n. 27. citans Lamb. de jurep. l. 2. p. 3. q. 11. a. 1. n. 9. Selv. p. 3. q. 10. n. 11. & Rotam in Calaguriv. beneficij. 22. Junii. 1622.

Questio 786. An collatio indigeat literis?

Respondeo primò: quod attinet provisionem seu collationem Apostolicam, tametsi, ut Lott. l. 3. q. 1. n. 4. non desint, qui solo verbo absque ulla scriptura velint hunc actum collationis Apostolicæ confici, argumento Clem. dudum, de sepult. §. nos etenim, & Gl. ibid. v. verbo. dum totam Principis gratiam stare volunt in ejus lingua (quod non ad omnem gratiam, sed ad eam solum, quæ ex natura nullam exigit scripturam, & quam Princeps vult sine aliquo scripto, referendum declarat Suar. de l. l. 8. c. 2. n. 2. & 8. citatus à Lott. d. q. 1. nu. 6.) Verius tamen est, hunc actum scripturam exigere. Lott. ibid. n. 7. non enim minus gratiæ istæ seu mandata Apostolica apud Canones vocantur assatus, ut legitur in c. Augustino. 12. q. 2. quam apud leges gratiæ & mandata. l. sacri assatus. c. de diversis rescript. & l. 3. de Episcopali audient. Lott. n. 8. De ratione autem assatus Principis est, ut de ejus rescripto propria manu confecto constet, juxta cit. l. sacri assatus. Lott. ibid. atque ita constat Papæ rescripto seu signaturâ confici gratiam, ac inde consumi præcedentem vacationem beneficij. Lott. nu. 15. citans Cassad. decis. 4. n. 1. de causa possess. & proprietatis. & Rotam decis. 418. n. 3. p. 1. divers. Et quidquid sit de forma rescripti, de qua in cit. l. sacri assatus (quæ modò videri recessisse ab usu Curia tam apud Pontifices, quam Cæsares, ait Lott. nu. 10. ex Saliceto ad cit. l. n. 1.) etiam adhuc modò tenaciter observari, ne aliter gratiæ hujusmodi per Papam concedantur, quàm per illius rescriptum, seu signaturam propriâ ejus manu firmatam, adjunctâ primâ literâ proprii nominis, testatur Lott. nu. 11. quamvis, ut addit num. 12. minimè negandum sit, signaturam hanc sive rescriptum adjici manu alterius, de mandato tamen ipsius Papæ sub hac forma: concessum in presentia d. N. Papæ. Ex his igitur satis turò concludi posse, gratiam Apostolicam ad beneficium in tota substantia sua radicari in ipsius Papæ rescripto, id est, in signatura propriâ manu adjunctâ supplicationi, unde sortitum est nomen illud; quippe rescriptum dicitur, quasi responsum scriptum ad petitionem alterius, ait Lott. n. 32. Porro hic observandum diligenter, hanc scripturam seu signaturam, quâ Papa signat supplicationem, atque ita gratiam facit de beneficio, non confundendam cum scriptura seu literis, quas, ut ait Lott. l. 3. q. 2. num. 1. per ipsam illam signaturam, quam Papa tacite mandare videtur, confici secundum ipsam scripturam, ita ut tametsi his literis expeditis videantur conjungi duo actus, rescriptum scilicet seu signatura, & litera vi illius confecta, hi actus tamen considerantur tanquam inter se dividi & penitus separati. Lott. cit. q. 2. n. 11. ex Archid. in præm. 6. decretalium, n. 2. Gemin. §. universitati, n. 3. ac de his literis, secus dicendum; unde

2. Respondeo secundò: quidquid sit de eo, num litera hæ sint de substantia, aliquibus dicta probatoria secundum Bald. in l. humanum, c. de l. n. 6. & Gomez. ad reg. de non judicando. q. 1. quam alii vocant probatoriam solemnitatem, ut Gemin. conf. 209. n. 6. Lott. n. 13. hæ litera non sunt de forma seu substantia intrinseca gratiæ seu provisionis Apostolicæ, sed spectant ad simplicem extrinsecum usum, & exequibilitatem gratiæ, ut Lott. q. 2. n. 1. & 12. citans Rotam decis. 585. n. 2. p. 2. recent. Declaratur nunc hoc ipsum; tametsi enim litera hæ formam aliquam importent, ita ut ante harum literarum expe-